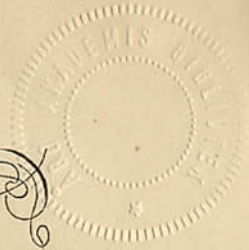


V 61  
Kapsel  
Festskr.



Vid  
den finska periodiska pressens

## SEKULARFEST


den 15 januari 1871.

Engång, så det går en sägen,  
Vakade med tankfullt sinne  
Vid sitt arbetsbord *Porthan*.  
Natten om han suttit trägen  
I sitt värf, nu höll han inne,  
Tröttad fast vid mödan van.

Fram han trädde till sitt fenster:  
„Så“, han tänkte, „jag ej vinner  
Målet som min sträfvan haft.  
Ringa äro mina tjänster  
Om ett medel jag ej finner  
Som mångdubbla kan vår kraft.

Uti Auras lärosalar  
Tydes vitterhetens värde  
Genom romarns språk som tolk,  
Och i alla skrifter talar  
Endast lärdom till de lärde,  
Ingen till vårt hela folk“.







Då från bergets brant, den höga,  
Såg han liten bäck sig kasta  
Droppvis utför klippans vall;  
Nedåt sänkte han sitt öga  
Och såg klippans grund, den fasta,  
Hållkad ur af droppens fall.

Och den finska häfdens fader  
Stod der länge tyst i undran,  
Tänkte dervid för sig sjelf:  
„Så i träget spridda rader  
Kan man vattna sjelfva tundran  
Med vår bildnings hela elf“.

„Gutta“, sade han, „*cadendo*  
*Cavat lapidem* — en droppe,  
Ständigt fallen, klippan tär.  
Så ock utan återvändo  
Må från tankens hem deroppe  
Sanningsdroppen falla här.

Då skall klipphård grund ge vika,  
Sjelfva ödemarken dofta,  
Skördar kröna odlarns hopp.  
Ty då andra medel svika,  
Segrar *ordet* då det ofta,  
Tidt och ofta repas opp.

I mitt sinne väcks en aning:  
Så skall ändtligt vetenskapen  
Engång blifva folkets arf.  
Låt oss följa andens maning,  
Låt oss dana oss ett vapen  
Värdigt ljusets tidehvarf.“



Sagdt; till verket snabbt han skrider  
Och en dag när snöbeströddes  
Aurastadens frusna strand,  
För ett sekel se'n omsider  
Af den finska pressen föddes  
Förstlingsbladet i vårt land.

Späd i början var den unga  
Och han stammade sin lexa  
Med *Aurora* i förbund,  
Långsamt löste sig hans tunga,  
Men han började att växa  
På det nya seklets grund.

Och den finska häfdens fader  
Då i döden slöts hans öga  
Med sitt verk ej ensam stod.  
Utaf tankens små kaskader,  
Som i början aktats föga,  
Bildat sig en mäktig flod.

\* \* \*

Under ständig kamp med hårda öden  
Denna andens flod med spridda flöden  
Flutit närmare mot målet fram.  
Tvångets klippor sågs den öfversvämma  
Och då hindren sträfvat att den hämma  
Har den långsamt sprängt sin damm.

Hundraårig står i dag den fana,  
Som förts framåt uppå ljustets bana  
Af de ordets kämpar som vi haft.  
Om de icke alltid segra kunnat,  
Sanningen dem likväl har förunnat  
Bära vittne om dess kraft.

Derför såsom skydd mot mörkrets vålden  
Må vi vårda jemt den helga elden,  
Ordets flamma, på vår altarahärd;  
Och då alla andra vapen brista  
Återstår oss dock ännu det sista:  
Tanken, andens skarpa svärd.

Mörkrets gerning må i mörker höljas,  
Ljusets väsen är att ej fördöljas,  
Sanningen vill talas ut hvar stund.  
Der man denna röst vill undertrycka,  
Der går sjelfva samhället på krycka  
Och der svigtar lagens grund.

Ty den makt som bor uti det sanna  
Kan ej låta bjuda sig att stanna,  
Ingen hejda kan dess segerlopp.  
Om uti dess tjänst vi tåligt stride  
Skall den dag, med längtan vi förbide,  
Som en morgonsol gå opp.

Sändebud, som tidens ande sänder  
Att förena alla folk och länder,  
Stig ock neder till vår fosterjord,  
Du som alstrar mannatro och dygder,  
Träng till hvarje vrå af Finlands bygder,  
Framtidshopp, du fria ord!



Åbo, G. W. Wilén & Co:s boktryckeri, 1871.

Företedt: K. L. Lindström.

